

L'art de viure o enganyar a Hisenda

Ara sí. Ara comprend quin és el motiu que ens ha portat a gaudir del millor nivell de vida conegut i reconegut del món, i no és altre que no pagar a Hisenda.

Segons dades oficials, en la declaració de la renda corresponent a 1996, només 150.000 persones van declarar guanyar més de 9'5 milions de pessetes en l'exercici, el que representa l'1 per cent del total de declarants, que es va situar en 14'6 milions.

Això, naturalment, no s'ho creu ningú. No s'ha d'ésser un geni de les matemàtiques, ni tan sols mitjanament despert, per calcular amb el compte de la vella la gent que coneixem que té un bon «passar» per la vida; que aquí el que més i el que menys li fot molt al pot d'Hisenda, amb molt d'enginy i gran habilitat.

No és menys cert també que l'entitat ajuda el que pot per ser digna creditora de semblant tracte. De tant posar la corda al coll dels honrats contribuents, aquests han generat mecanismes de defensa que a alguns els serveixen per no passar per la guixeta i, a més, per veure florir grans quantitats de diners que casualment s'han anomenat «negres», vagi vostè a saber per què.

El cert i demostrable és que la pràctica del «sempre s'exagera», aplicada als impostos, ha donat com a fruit immediat una economia fora de circuit i que és impossible calcular el volum i el diner que es troba en circulació.

Ara, aquest personal va atacant buscant sortida airosa a aquest diner de dubtosa procedència, però de curs completament legal, al qual se li ha donat una data de venciment amb el naixement de «l'euro».

Per aquest motiu s'ha disparat la venda de vehicles, el preu dels habitatges i, en general, s'ha notat un esclafament del consum, que tan poc convé als plans del Govern en matèria econòmica.

I en aquest marc d'alegria i després d'una gira internacional refregant pels nassos al món sencer el seu «savoir faire» en assumptes econòmics, i com que saben passar del negre infortuni a l'alegre dispendi, tot i que, insisteixo, dels pocs que declaren a Hisenda el diner que guanyen cada any; es permetin plorar a Europa perquè continui pagant el «fondo de cohesión» perquè si no «iran a la ruina». I com és de suposar no s'ho creuen. És clar que en el cas del golfre Schröder juguen amb l'avantatge de la seva confessada afició al vi de Rioja, al gaspatxo, al marisc i a altres capricis gastronòmics que, convenientment dosificats, poden contribuir a alleugerir algunes de les diferències que ja s'han produït en la llarga marxa per la continuïtat dels «fondos de cohesión».

Si fem cas a les grans xifres de l'economia pàtria, estem millor que mai, tot va bé, tant individualment com col·lectivament, però si pel contrari preguntem a la gent a peu de carrer, la resposta és una altra.

És que algú en el seus cabals pot creure que només 150.000 ciutadans guanyem més de 9'5 milions de pessetes a l'any? Només multiplicant el número d'empreses grans i mitjanes pel dels seus executius, la xifra augmenta considerablement.

Ens hem instal·lat en la irrealitat de les coses i el resultat no pot ser altre que una llarga carrera per veure qui menteix més i millor. És clar, com que les situacions insostenibles són les que més es sostenen, el millor serà deixar-ho tot com està, no sigui que de tant moure l'arbre s'acabi el benestar, el goig i l'abundància de què tots gaudim, malgrat que guanyem tan poc.

Alfons Oliver Aluort

Fe d'errades

EL REC CLAR número 3:

El primer paràgraf de l'escrit **El Rec Clar** de la secció **Parlem de...** (pàgina 4) es va transcriure erròniament, atès que es deia que «*Les seves aigües baixen per Llagostera, segueixen pel pla de Vidreres, (...)*» quan l'original indicava que «*Les seves aigües baixen per la vall de Can Carbonell, després paral·lelament amb la carretera de Llagostera, segueixen pel pla de Vidreres, (...)*».

En el sisè paràgraf del mateix article, es va considerar de gènere femení la paraula «petges», quan, en aquest cas, és de gènere masculí, de manera que on es llegia «*(...), que era com una taula petita amb dues petges més curtes i dues de més llargues, (...)*» hauna d'haver dit «*(...), que era com una taula petita amb dos petges més curts i dos més llargs, (...)*».

EL REC CLAR número 4:

A causa d'una informació equivocada, en el sisè paràgraf de l'escrit **Records** de la secció **Opinió** (pàgina 27) es va atribuir al Sr. Aragay la venda del terreny on s'edificà el grup escolar Sant Iscle quan en realitat fou Salvador Pou qui vengué el mencionat terreny.